VERSCHIJNT WEKELIJKS

Bobo

NR. 40 - 4 OKTOBER 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

Bobo, wil je gooien?
Doe het dan maar gauw.
Maar mik niet op mijn neusje
Want anders roep ik „au!"

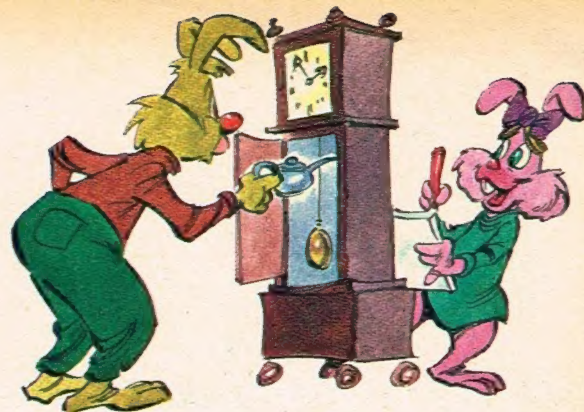
In de tekening zijn een bal, een racket en een petje verstopt. Zie je ze?

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

Bobo

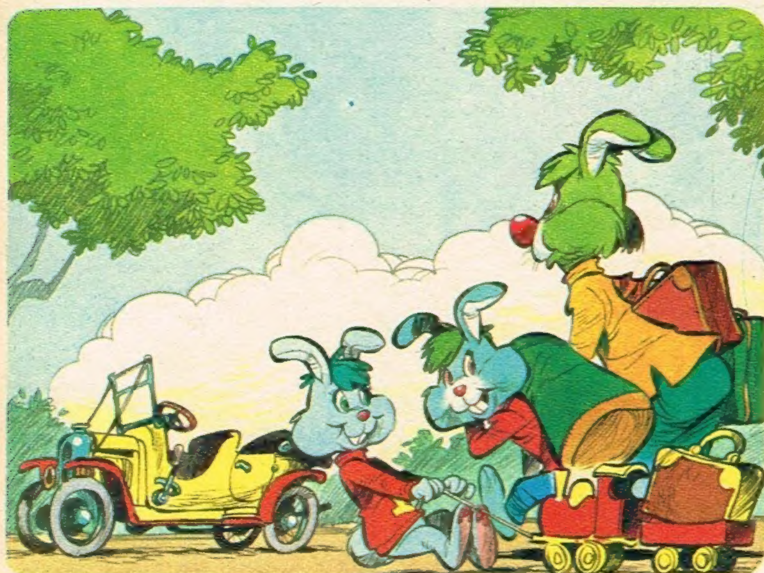

Mama

Boemsi

Papa

Krabbel

Bobo Konijn en zijn

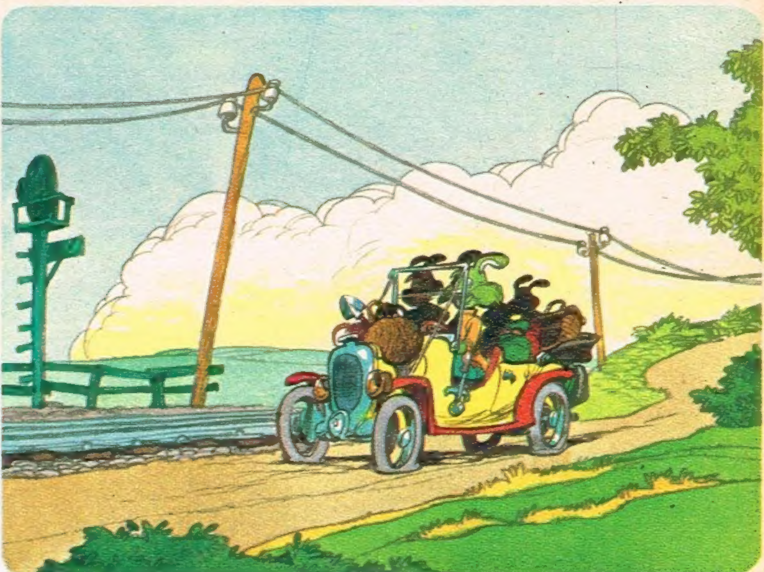
1. Opgelet allemaal, Bobo Konijn gaat met zijn hele familie een poosje naar zee. Zie ze eens sjouwen met koffers vol spullen! Je hebt wat nodig als je met zo'n stel op vakantie gaat! Tsjoek-tsjoek, Bobo's neefje, mag ook al mee. Hij heeft zijn koffertje op zijn speelgoedtreintje gezet. Goed, hè!

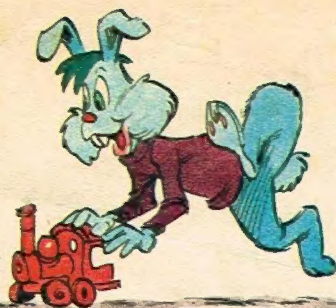
2. Manden, tassen en mensen, hoe komt het allemaal in de auto? Papa Konijn heeft heel wat te passen en te meten, voor hij alles heeft ingepakt. „Ja Boemsi," zegt mama, „ik hèb de zandvormpjes en de schepjes. Ja Krabbel, ik hèb je kleurtjes. Niet zeuren alsjeblieft. Papa heeft het al druk genoeg."

3. Eindelijk zit de hele familie in de oude auto. „Mogen we een zuurtje?" zeurt Boemsi. „Straks," zegt mama, „de zuurtjes zitten helemaal onder in mijn tas." Bobo moet een zakdoek hebben. Waar zijn de zakdoeken? Gelukkig vindt mama er een in de mand. De motor snort en knalt. Toet-toet, uit de weg!

4. Maar kijk eens naar de banden! Wat worden die zacht en slobberig! De auto is zeker te zwaar voor die arme piepwielen! De familie Konijn begint nog te zingen ook. Wiebelend gaan ze heen en weer op de maat van het liedje. Ze horen niet dat de auto kreunt en steunt onder de zware vracht. Totdat. . .

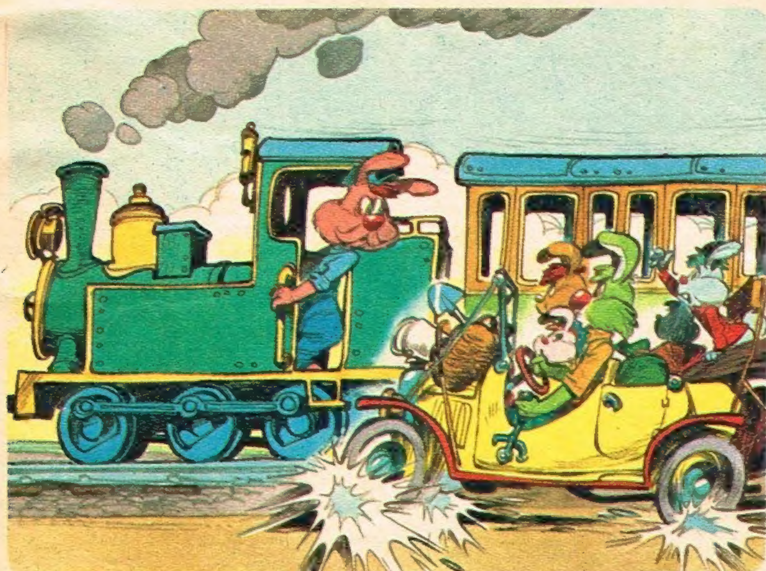

Tante Deur-Dicht

Tsjoek-Tsjoek

Lees-Voor

Oma

Oom Slokop.

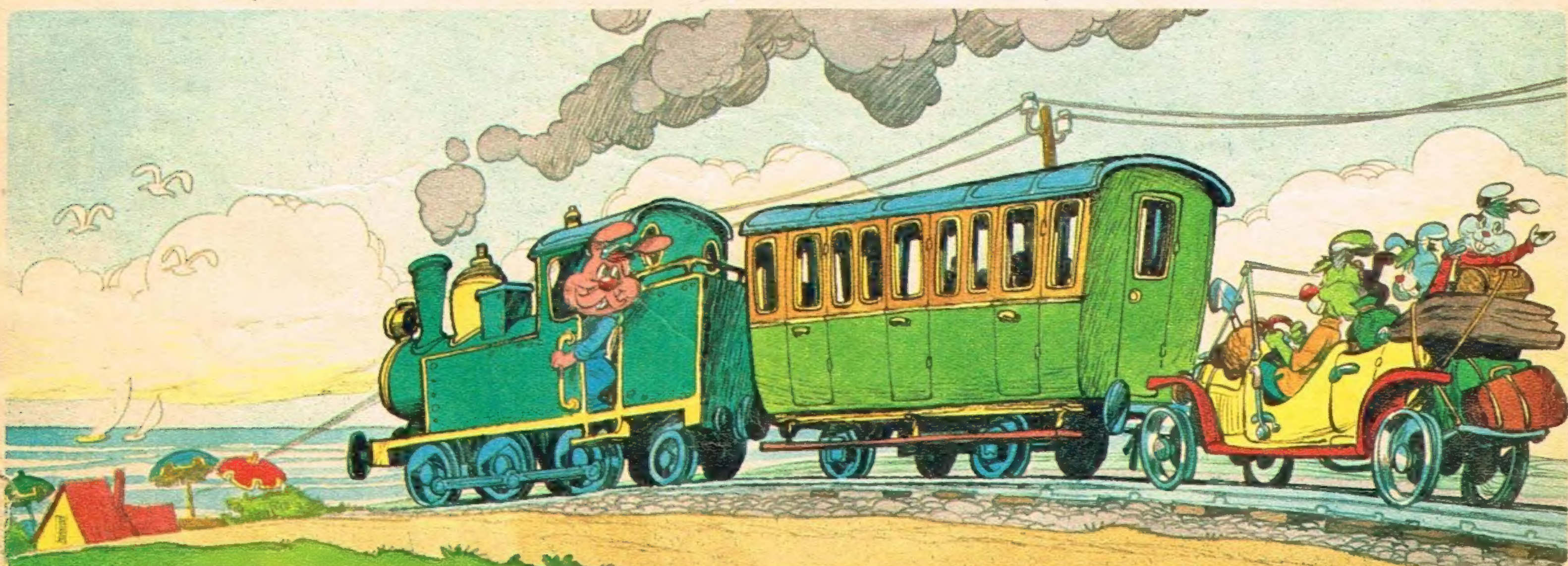
vrolijke familie

5. Pang, peng, met een luide klap gaan alle vier de banden stuk. Daar staan ze nu met hun kapotte auto. Puf puf puf, de trein komt juist voorbijgereden. Smokie, de machinist, zit op de locomotief. „Smokie!" roept Tsjoek-tjsoek, die alle machinisten kent. „Kun je ons helpen, Smokie? We hebben pech!"

6. Natuurlijk kan Smokie helpen. Zeker als het om zijn vriend Tsjoek-tsjoek gaat. De auto van papa Konijn wordt achter de trein gebonden. Ze hebben de banden van de wielen gehaald. De kale wielen passen precies op de rails. Eventjes duwen allemaal en de auto staat erop. Nu kunnen ze weer verder.

7. De familie Konijn zingt weer even vrolijk als in het begin. Smokie de machinist zingt ook al mee. Papa heeft het gemakkelijk. Hij hoeft alleen het stuur maar vast te houden en ze komen er vanzelf. Benzine hoeven ze niet te kopen en ze hebben ook geen treinkaartje nodig. Dat is eventjes boffen, zeg!

8. Eindelijk, daar is de zee. „We zijn er!" roept Smokie. „Uitstappen maar!" De auto wordt van de trein losgemaakt. Maar vóór Smokie terug mag, moet hij eerst met de familie Konijn een ijsje eten. Dat heeft hij wel verdiend. Dan gaat de vakantie beginnen. Het zal vast gezellig worden met zo'n vrolijk stel!

Hier zie je Bobo op de step.
Weet je dat er ook een koning geweest is,
die van steppen hield?
Er is een versje van:

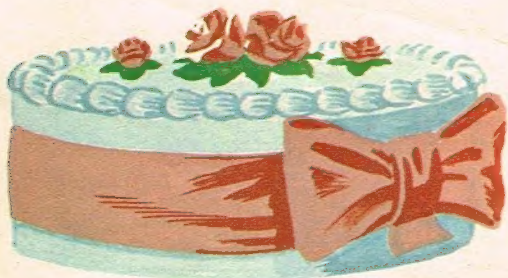
De koning van Steppenland

Daar was eens een koning. Die was al heel oud.
Toch had hij een step. Maar wel eentje van goud.
En al zijn ministers, ook oude en grijze,
Die moesten per step door zijn koninkrijk reizen.
En alle lakeien, hij had er een schep,
Die reden de gangen door, zoefff, op de step.
De koningin in haar satijnen gewaad
Reed dagelijks ook op de step door de straat.
En alle soldaten en de generaal
Die stepten op steppen van ijzer en staal.
Waarom was dat steppen daar zo in de mode?
Wel, auto's en brommers die waren verboden.
En wie erop reed, nou die was wel slecht af,
Die kreeg veertien dagen gevangenisstraf.

In Steppenland was het zo rustig en zoetjes,
Je hoorde alleen maar „tip-tip" van de voetjes.
Geen motorgeronk en geen remmengeknars.
Geen knallende knalpot. Je hoorde geen snars.
Maar waren de mensen daarover tevreden?
Welnee, zeker niet. Je raadt nooit wat ze deden.
Ze gingen verhuizen. Ja heus, met hun allen,
Naar landen waar ieder mocht ronken en knallen.
De koning bleef achter. Alleen met zijn vrouw
En drie onderdanen. Die bleven hem trouw.
De koning sprak: „Fijn dat ik jullie nog heb."
En jarenlang reed hij nog rond op zijn step.
En als ik zou weten waar Steppenland lag,
Dan zei ik de auto's hier lekker gedag,
Dan ging ik erheen. Op mijn stepje van blik.
En jullie? Zeg, deed je dan net zoals ik?

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Hou je van lekkere taartjes? Deze taart is van papier, dus eet hem niet op. Pak liever je potlood en probeer de woorden na te schrijven!

taart ___________

kom ___________

eitjes ___________

oven ___________

meel ___ *boter* ____

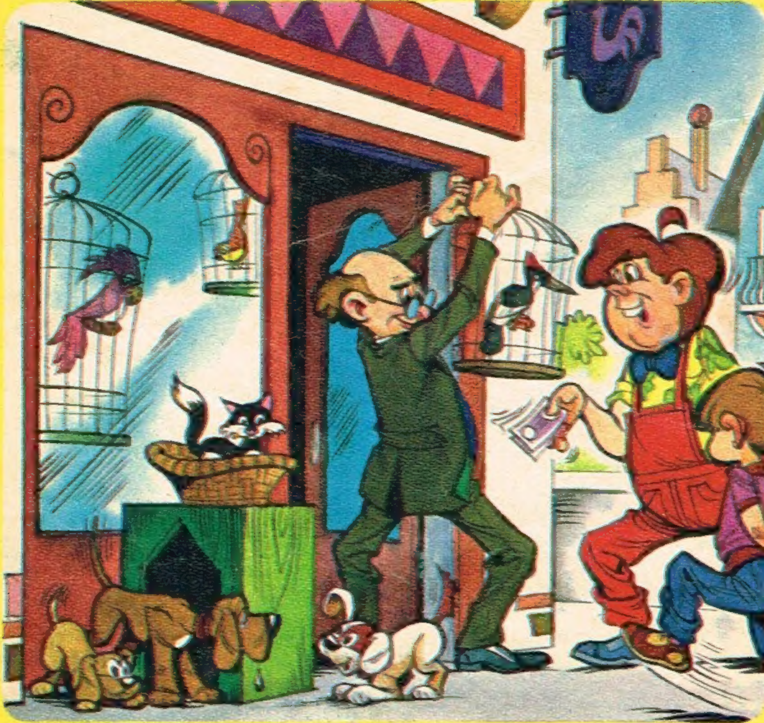

lieve mama! ______

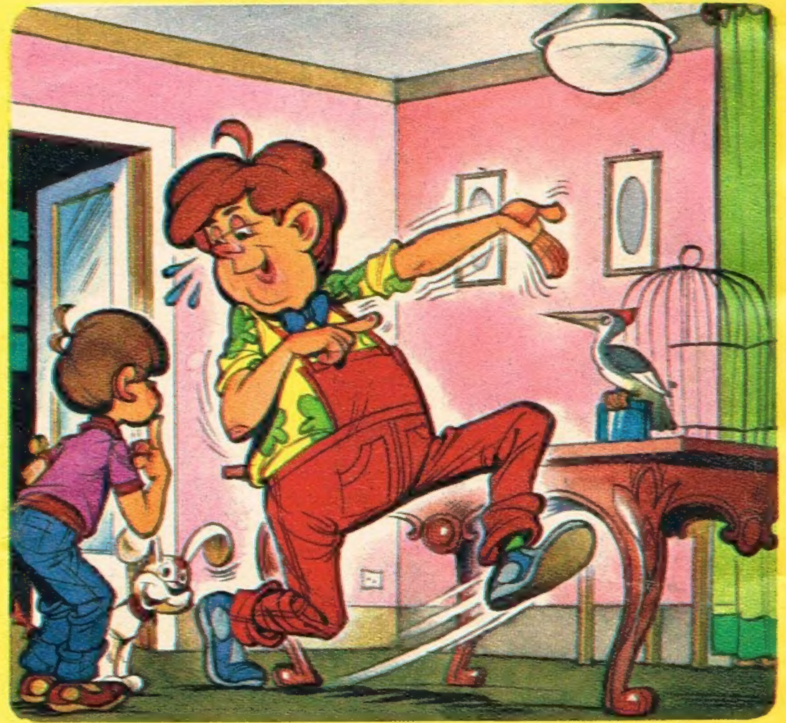

OOM STUNTEL
en zijn neefje Handige Heintje

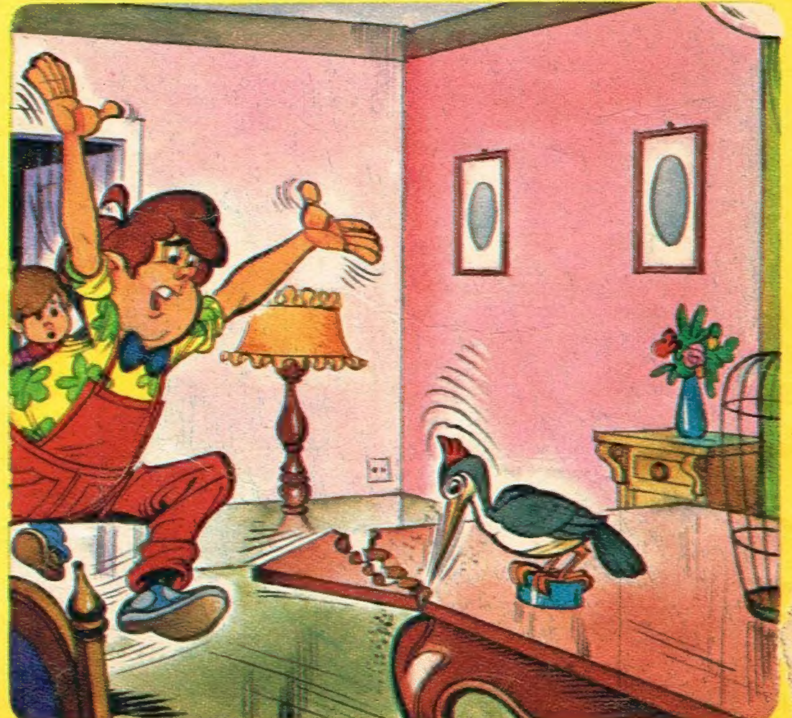
1. „Moet u soms een mooie vogel, meneer Stuntel?" vraagt de meneer uit de dierenwinkel, als oom met Heintje en hondje Flap voorbij wandelt. „Koop liever een hondje, waar Flap mee spelen kan," zegt Heintje. Maar oom luistert niet. Hij koopt de vogel. Het is vast iets heel bijzonders, denkt hij trots.

2. „Zou u de vogel niet beter in de kooi kunnen zetten?" stelt Heintje voor, als ze thuisgekomen zijn. „Nergens voor nodig," zegt oom. „Deze vogel mag vrij rondvliegen." Dan moet oom het zelf maar weten. „Kom mee naar de keuken, dan kun je me helpen," zegt oom. De vogel blijft alleen in de kamer.

3. Oom en Heintje zijn druk bezig, maar opeens horen ze iemand kloppen. „Zou de bel kapot zijn?" vraagt Heintje. Dat denkt oom ook. Ze gaan eens kijken. Maar er is niemand aan de voordeur. En toch hebben ze geklop gehoord. Heel duidelijk zelfs. Misschien zit er iemand in de kamer, fluistert neef Heintje.

4. Ja, in de kamer zit de vogel. Met zijn scherpe snavel tikt hij op een hoek van de tafel. Er komen gaten in het tafelblad. Krak, de hoek breekt er af. „Lelijke vogel, hoe durf je!" schreeuwt oom. Maar Heintje zegt: „Het is een specht, oom. Nu zie ik het. Spechten kloppen altijd met hun snavel."

5. „Had ik die vogel maar niet gekocht," zucht oom en hij valt neer in een stoel. Maar de specht heeft ook in de stoelpoot zitten pikken. Krak, doet de poot en oom tuimelt met stoel en al achterover. „Alle stuntels!" schreeuwt oom. „Die vogel moet eruit, voor hij alle meubels aan gruzelementen hakt."

6. Wafwafwaf, Flap zet het op een blaffen, terwijl Heintje de deur wagenwijd opengooit. Ja, de vogel is het huis al uit. „Hij hoeft nooit meer terug te komen," schreeuwt oom. „Dat wil ik hem nog wel eens duidelijk vertellen. Waar is die kwajongen gebleven?" Hij holt het tuinhek uit. Hij is boos!

7. Toktoktok, horen ze opeens. Flap gaat op zijn staartje zitten en spitst zijn oren. „Hij moet ergens in de buurt zijn," fluistert oom met de hand achter zijn oor. „Lááta hem toch," zegt Heintje, „die vogel hakt nu eenmaal. Dat komt omdat hij een specht is. U kunt beter naar huis gaan, oom Stuntel!"

8. Weer wil oom niet naar zijn neefje luisteren. Au, beng! Opeens krijgt oom een dikke tak op zijn hoofd. Boven hem, in de boom, zit de specht. Hij heeft de tak losgehakt. Even later strompelt oom naar huis. Er zit een buil op zijn hoofd. De specht vliegt naar het bos. Daar hoort hij immers thuis!

We wonen allemaal in een gele caravan

Ik ga eens vragen of de mensen van de gele caravan soms touw nodig hebben, heeft de touwenkoopman gedacht. Nou, de familie Zonnemans is een beste klant. Alleen opa, oom Wim en de baby hebben geen touw nodig. En de anderen?

Marjo koopt een mandje van touw, omdat ze altijd de boodschappen haalt. Papa heeft een stevig touw gekocht voor de auto. En Loeki en Anja zijn blij met hun nieuwe springtouw. Aan mama's nieuwe waslijn zal het wasgoed vlug kunnen drogen.

Wiesje heeft een touwtje nodig, om haar bloemen bij elkaar te binden. De poesjes van Peter springen naar het klosje, dat aan een touwtje heen en weer bungelt. De tweeling houdt een wedstrijd in het touwtrekken. Oom Wim fluit erbij.

Oma leert Lucie kunstjes met een touw en wat doet Bas? Hij heeft zijn schilderswerk in de steek gelaten, om die arme, slapende opa aan zijn stoel vast te binden. De koopman lacht. Hij is blij dat hij bij de gele caravan heeft aangeklopt!

Van pure pret heeft de koopman drie kluwentjes touw en drie boodschappenmandjes in de tekening verstopt. Kun je ze vinden, zeg?

LET JE EVEN OP?

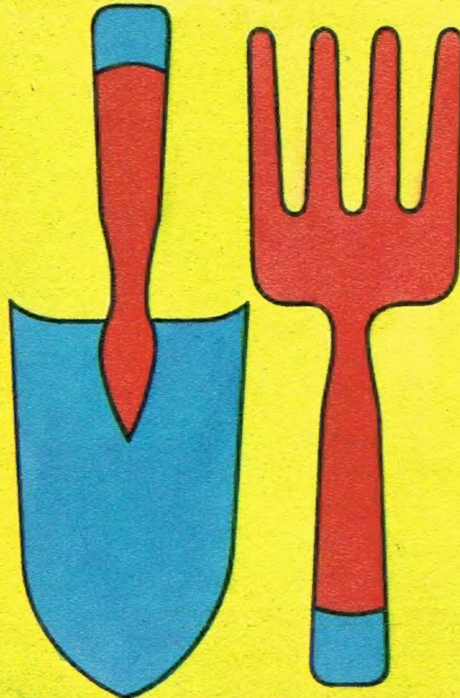

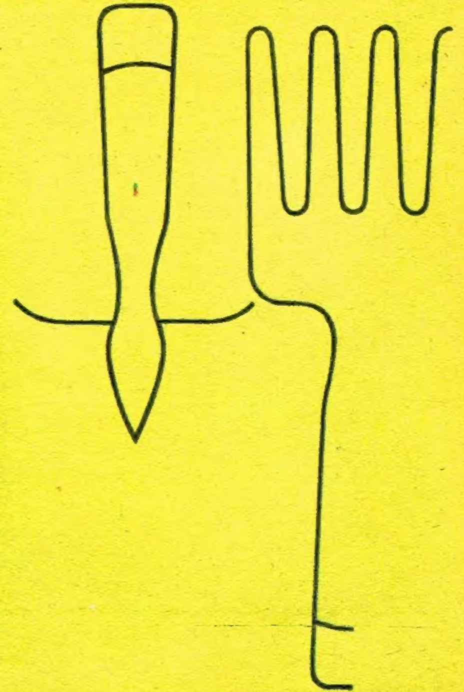

Een van deze vier bloemenmandjes is anders dan de andere drie. Let je even op welk het is?

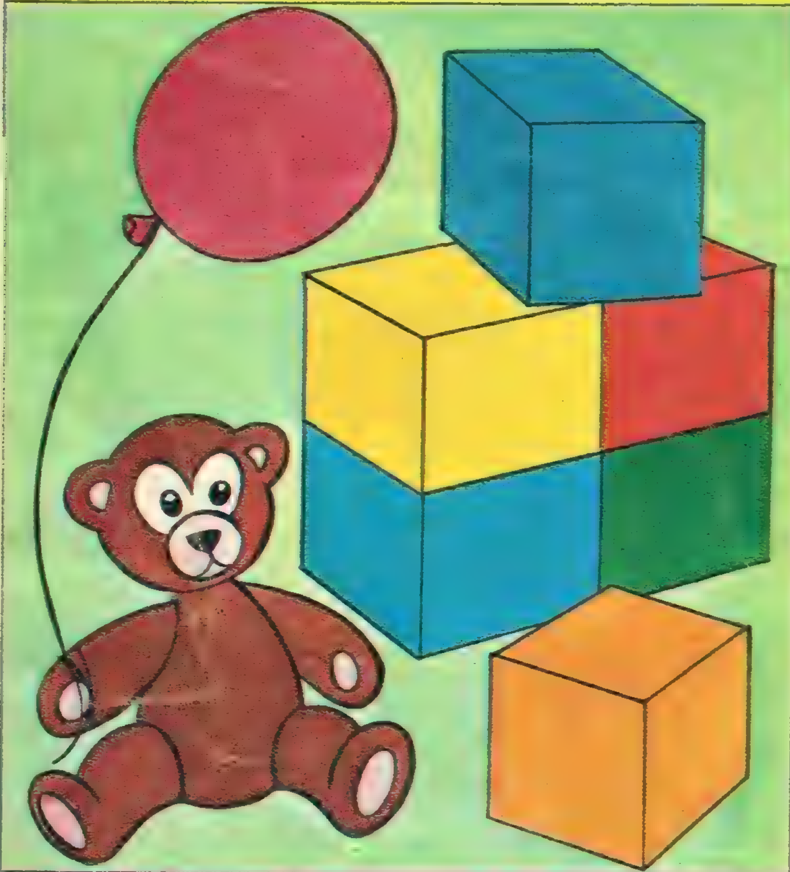
Een schopje en een harkje die nog niet af zijn. Let je even op wat er gebeuren moet?

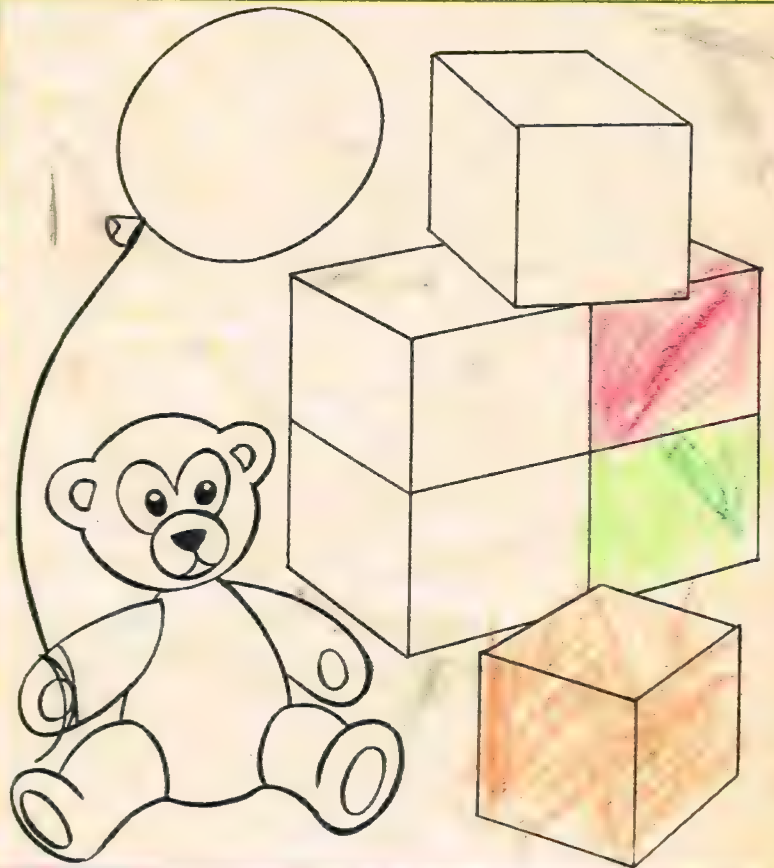

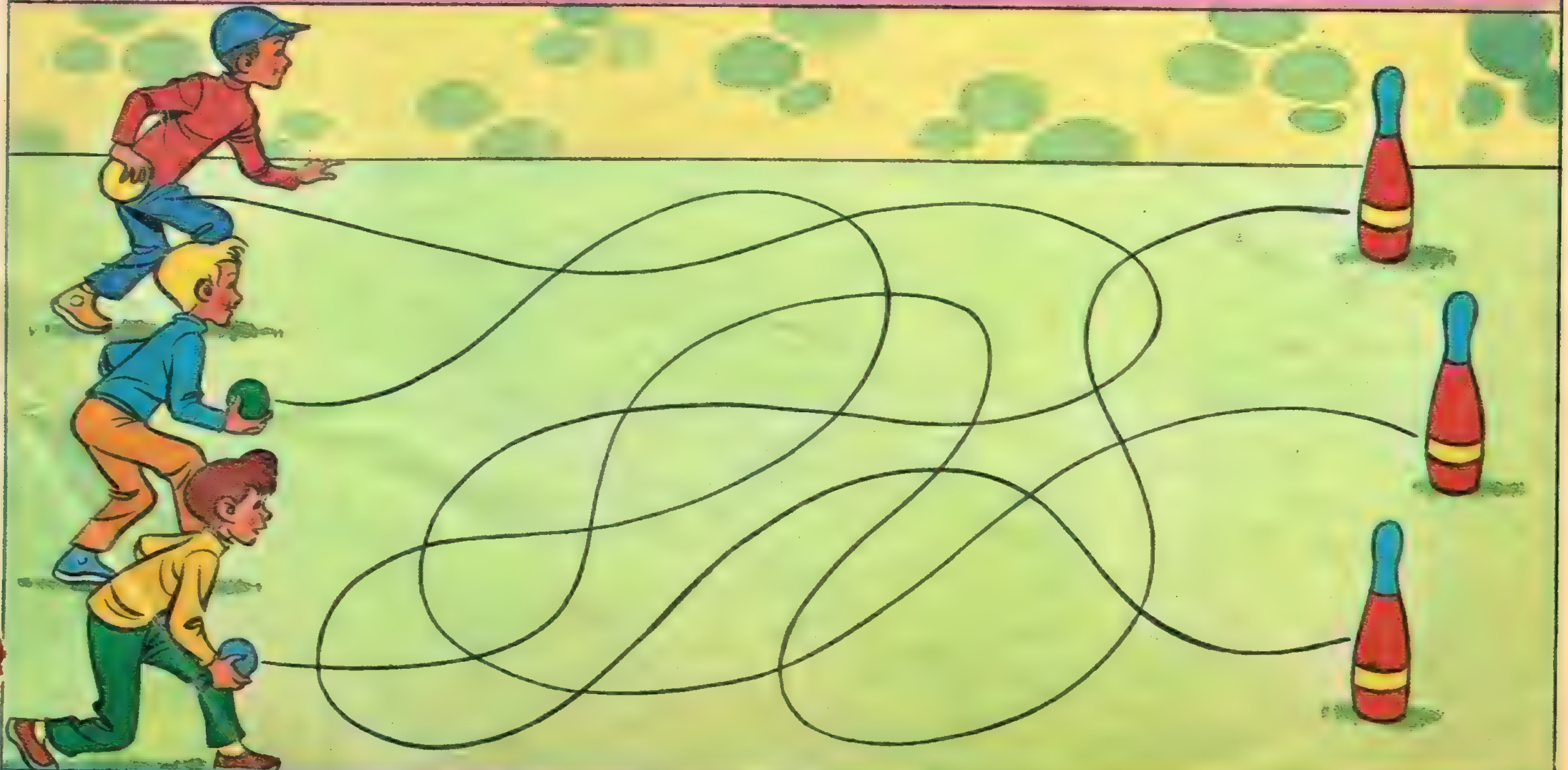
Stippeltjes om een lijn te trekken. Als je even goed oplet, kun je zien, waar Mieke en Maarten mee spelen.

DOE JE EVEN MEE?

Er is geen saaier ding dan iets dat geen kleurtje heeft. De beer, de ballon en de blokken willen graag gekleurd worden. Doe je even mee?

Henk, Hans en Theo gaan kegelen. Wie gooit de eerste, wie de tweede en wie de derde kegel om? Dat gaan we met onze vinger langs het lijntje uitzoeken. Doe je even mee?

„Vindt u?
„Ik wil jullie

10-12

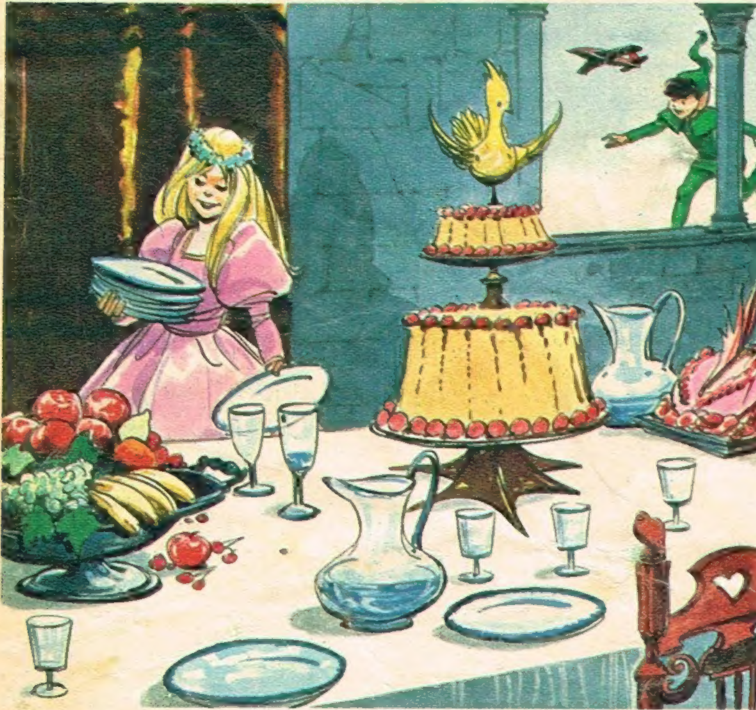

Het paard-ezeltje en de zuurtjesslang

Op het plankje naast Dikkies bed stond een paardje. Maar het kon ook een ezeltje zijn. Dikkie had het zelf gemaakt van boetseerklei. Het had een paardje moeten worden, maar omdat het ook op een ezeltje leek, noemde hij het zijn paard-ezeltje. Dikkie was er erg trots op, maar het paard-ezeltje zelf was er helemaal niet gelukkig mee. Je moest paard zijn of ezeltje, vond hij. Maar niet van allebei een beetje.
Op zijn dikke poten stond hij droevig voor zich uit te staren.
Er was niemand, tegen wie hij zijn verdriet vertellen kon. Totdat hij gezelschap kreeg van de zuurtjesslang.
Die zuurtjesslang was ook van boetseerklei. Dikkie had hem in de keuken zitten maken, toen zijn mama de pudding aan het koken was.
„Wat een mooie slang," had mama gezegd. „Maar door al die kleurtjes op zijn lijf, lijkt het wel een rol met zuurtjes."
„Dan is het een zuurtjesslang," vond Dikkie. En hij bracht hem naar het plankje, waarop het verdrietige paard-ezeltje stond.
„Wie ben jij?" vroeg de zuurtjesslang, zo gauw hij met het paard-ezeltje alleen was.
„Ik ben een paard en ik lijk op een ezeltje. Daarom ben ik een paard-ezeltje."
„Ik ben een slang, maar ik lijk op een rolletje zuurtjes. Ik ben een zuurtjesslang."
„Paard-ezeltjes bestaan niet," zei het paard-ezeltje.
„Zuurtjesslangen óók niet," zei de zuurtjesslang. Hij was al net zo verdrietig als het paard-ezeltje. Hij wilde geen dier zijn dat niet bestond.
Ze stonden samen zo te klagen, dat ze niets van de kleine kabouter hoorden, die stilletjes de kamer binnenkwam en onder Dikkies bed ging zitten. Wat een domme, ontevreden kleidieren, dacht de kabouter.
Ze weten niet half hoe goed ze het hebben. Dikkie heeft zo geweldig zijn best gedaan om ze te maken. Hij praat altijd zo aardig tegen zijn paard-ezeltje en hij aait het altijd, voor hij gaat slapen. Dat zal hij nu zeker ook met de zuurtjesslang doen. Ze moesten zich schamen, om zo te staan zeuren!
Wip, wip, opeens was de kabouter op Dikkies bed gesprongen.
„Nee maar, wat een bijzondere dieren zijn jullie!" riep hij uit.
„Vindt u?" zei het paard-ezeltje verrast.
„Ik wil jullie kopen," knikte de kabouter.
„En wat gaat u dan met ons doen?" vroeg de zuurtjesslang. „Gaat u dan dieren van ons maken, die wél bestaan?"
„Ik kijk wel uit," zei de kabouter.
„Jij, paard-ezeltje, jij kunt voor mij heel wat werk doen. Als paard kun je me dragen op je rug en als ezeltje kun je mijn boodschappen naar huis brengen. En jij, zuurtjesslang, jij kunt me heel wat geld bezorgen. Ik zet jou in een kooi achter tralies, omdat je de enige zuurtjesslang van de wereld bent. Iedereen die naar je kijken wil, moet een dubbeltje betalen. Waar is Dikkie, dan koop ik jullie meteen!"
„Dikkie is naar school," zei het paard-ezeltje, „en zijn moeder is er ook niet."
De kabouter ging op het plankje zitten en sloeg de armpjes over elkaar.
„Dan wacht ik wel," zei hij. „Jullie zijn zó bijzonder. Ik wil je graag hebben."
Het paard-ezeltje en de zuurtjesslang keken elkaar eens aan.
„Moet ik hard werken?" vroeg het paard-ezeltje.
„Nou en of," zei de kabouter.
„Moet ik altijd in die kooi?" vroeg de zuurtjesslang.
„Ja natuurlijk," knikte de kabouter.
„Maar we willen niet verkocht worden," riepen ze toen zo hard ze konden. „We wonen hier net zo fijn. Dikkie houdt veel van ons. We willen hier blijven."
„Doe dan nooit zo ontevreden meer," riep de kabouter.
Hij sprong van het bed en verdween in een holletje achter de plint.
Hè-hè, zuchtten het paard-ezeltje en de zuurtjesslang opgelucht.
„Bijna waren we verkocht! Laten we blij zijn dat we bij Dikkie mogen blijven. Waarom waren we eigenlijk eerst zo treurig?"
Ze dachten een poosje na, maar ze wisten het niet meer.
En zo stonden ze nog lang en gelukkig op het plankje boven Dikkies bed. Omdat Dikkie graag boetseerde, kregen ze later nog gezelschap van een koe-varken, een peer-appel en een mannetje met geen lijf — alleen maar een hoofd en armpjes en beentjes.
Ze waren nooit meer verdrietig. En als de kabouter nog eens zijn hoofd uit het holletje stak, hoorde hij ze in de verte al lachen.
Ziezo, knikte hij dan, kabouters zijn in deze wereld tenminste nog ergens goed voor. Al is het maar om een ontevreden paard-ezeltje en een zeurpiet van een zuurtjesslang vrolijk te maken!

GA JE MEE NAAR

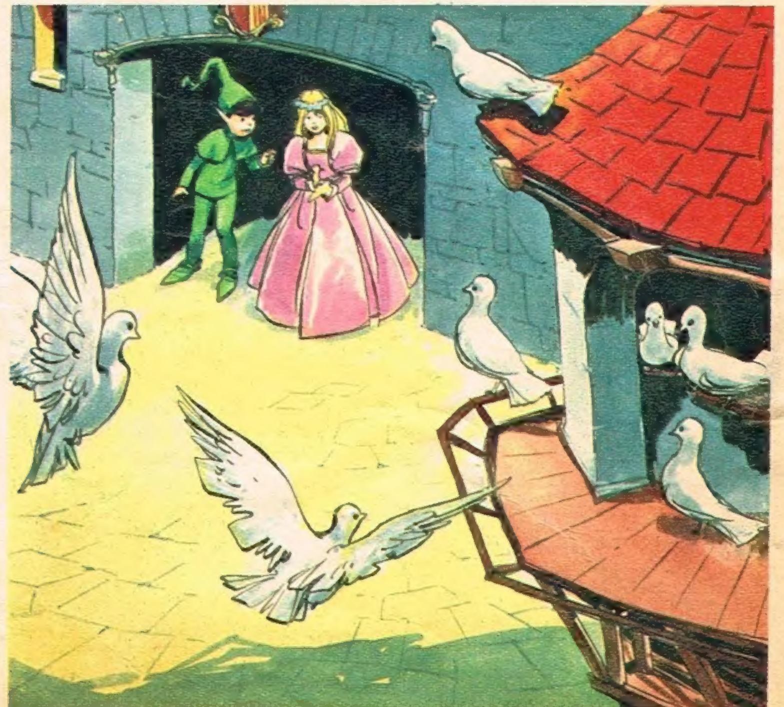
1. Het is de verjaardag van de sprookjeskoningin. Daarom dekt Wanda, de kleine fee, heel feestelijk de tafel. Aanstonds zullen alle feeën van Sprookjesland op visite komen. „Zou je me niet eens helpen?" vraagt Wanda aan Pukkie, de kleine sprookjesjongen. Maar Pukkie heeft méér zin in spelen!

2. Pukkie heeft een vliegtuigje, dat hij heeft meegebracht uit Mensenland. Hij gooit het in de lucht en rent er dan achteraan om het op te vangen. Tafeldekken is meisjeswerk, vindt Pukkie. En een klein beetje gelijk heeft hij wel. Hup, daar gáát het vliegtuigje weer. Waar zal het terechtkomen?

3. Ai, dat was de bedoeling niet. Het zeilt het paleis van de sprookjeskoningin binnen. Midden op de tafel staat de feesttaart. En op die taart staat een prachtige vogel van porselein. Rinkeldekinkel, het vliegtuigje duwt de mooie vogel van de taart. „Snertjongen, kijk eens wat je doet!"

4. Wanda is ontzettend boos. Nu is de mooie vogel kapot. Pukkie veegt haastig de scherven weg. „Zal ik mijn vliegtuigje op de feesttaart zetten?" vraagt hij. „Misschien vindt de koningin dat ook wel mooi. Maar Wanda weet wat beters. Ze gaat naar de duiven op de binnenplaats. Pukkie gaat mee.

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 31 92 00. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) f 4,55. Losse nummers: 50 cent. Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: girorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen Haarlem met vermelding: Bobo. Ontvangt U het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo. Artwork by Eurostudio, Milan.

SPROOKJESLAND?

5. „Wie wil ons helpen?" vraagt Wanda. Onmiddellijk komen er twee duiven aangevlogen. Een gaat op Wanda's hand zitten en een op Pukkies schouder. Een was eigenlijk genoeg, maar nu het er twee zijn, is het zeker zo mooi. „Mag ik jullie voor een klein poosje betoveren?" vraagt het feetje dan.

6. „Koekoeroe, dat is best!" knikken de duifjes. Wanda haalt haastig haar toverstokje. Even later zijn de duifjes van porselein geworden. Ze kunnen niet meer „koekoeroe" roepen of hun vleugels uitslaan. Ze zitten daar met scheve kopjes, of ze altijd van steen zijn geweest. En nu: óp naar de taart!

7. „Wat is mijn feesttaart prachtig versierd!" roept de sprookjeskoningin verrast, als ze de twee duiven ziet. Wanda wil niet vertellen wat er gebeurd is. Maar Pukkie doet het zelf al. Gelukkig is de sprookjeskoningin niet boos. Dat komt zeker omdat ze jarig is. Ze aait Pukkie over zijn bolletje.

8. Als het feestmaal is afgelopen, tovert Wanda de duifjes weer levend. Koerend vliegen ze naar de duiventil terug. Ze gaan hun broertjes en zusjes vertellen over het fijne feest. Over de feeën, de koningin en de muzikanten. Ze hebben alles gehoord en gezien, al waren ze dan van porselein!

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

Bobo's kijk- en invulspel

Schuitje varen over de zee — kindje, ga je mee, kindje, ga je mee? Als je dan niet mee wilt gaan, moet je uit het schuitje gaan! Dit is een mooi liedje om te zingen, nu we deze plaat vol boten bekijken. En dan... invullen!

1. Er staan ... jongens op de plaat.

2. Wat een boel boten! Ik tel er ...

3. Dit is een motorboot. Ik zie er ...

4. Ik zie ... zeilbootjes. ...

5. Deze grote boot hoort thuis op de ...

6. Wij varen met de ...

Dit moest je invullen: 1 - 5; 2 - 16; 3 - 3; 4 - 6; 5 - zee; 6 - boot.